

Cordaán werkt aan kwaliteit

“We gaan voor een wezenlijke verbetering”

Mariska Boekestein (l) en Marloes de Ruiter: “Kwaliteit verder versterken”

Kwaliteit van de zorg is een speerpunt van het Cordaanbeleid. Hier geeft Cordaan dit jaar een extra impuls aan. Binnen Cordaan is een afdeling Zorgondersteuning die onder andere een aantal initiatieven ontwikkelt om de kwaliteit verder te versterken. Een gesprek met twee medewerkers van de afdeling Zorgondersteuning: Mariska Boekestein en Marloes de Ruiter.

Kwaliteitswerkplan 2010

Marloes de Ruiter: “In het kwaliteitsplan staat wat we doen om de kwaliteit een impuls te geven. We gaan voor een wezenlijke verbetering. Vooraan staat het verbeteren van het zorgproces: de relatie tussen cliënt en medewerker staat voorop. Of dat goed gaat merk je meteen aan de cliënttevredenheid en de medewerkertevredenheid. We hebben een paar belangrijke uitgangspunten: het moderniseren van het kwaliteitssysteem en diverse verbeterprojecten zoals het persoonlijk begeleiderschap, het versterken van het team en de vernieuwing van de Cordaanwijzer.”

Persoonlijk begeleiderschap

Marloes de Ruiter: “Persoonlijk Begeleiders zijn het vaste aanspreekpunt voor cliënten en hun verwanten. Zij zorgen er voor dat de cliënten die zorg en activiteiten krijgen die zij wensen en nodig hebben. Het is de bedoeling dat de cliënt de regie over zijn leven houdt en er beter van wordt. Cliëntgericht werken, daar gaat het om. De persoonlijk begeleider is daarin belangrijk. Want die regelt alles rond

“De cliënt houdt regie over zijn leven”

de zorg voor de cliënt. Voor de uitvoering van de zorg zijn alle medewerkers verantwoordelijk, maar de regie ligt bij de persoonlijk begeleider. Deze overlegt daarbij intensief met de cliënt en zijn verwant. In de verstandelijk gehandicaptenzorg en de geestelijke gezondheidszorg zijn er al persoonlijk begeleiders. In de thuiszorg vervullen zorgregisseurs een vergelijkbare rol. Cordaan breidt deze functie nu ook uit naar de verpleging en verzorging.”

Kwaliteitssysteem en kwaliteitsmeting

Mariska Boekestein: “Het gaat ons er om een kwaliteitssysteem te ontwikkelen dat ons iets zegt over wat cliënten goede zorg vinden en wat medewerkers werkbaar vinden. Door informatie en analyses zien we wat goed gaat en waar verbetering nodig is. Om daar inzicht in te krijgen gebruiken we landelijke gegevens: de kwaliteitskaders van de verschillende sectoren zoals

gehandicaptenzorg, verpleging en verzorging, thuiszorg en geestelijke gezondheidszorg. Maar we gebruiken ook onze eigen bronnen om gegevens te achterhalen die iets zeggen over onze kwaliteit. Denk bijvoorbeeld aan meldingen van incidenten rond cliënten en klachten van cliënten en van medewerkers. De nadruk ligt op wat de uitkomsten van die metingen ons zeggen over kwaliteit. Het is daarbij belangrijk om in gesprek te gaan over uitkomsten. Herkennen we die uitkomsten en wat is de achtergrond? Wat zien zorgverleners zelf als verbeterpunten? En wat doen we er uiteindelijk mee.”

Externe toetsing kwaliteitssysteem

Bij een andere koers als het gaat om een kwaliteitssysteem hoort ook een andere manier van extern toetsen. Toetsing op basis van HKZ laten we daarmee los. Het HKZ-traject heeft ons, dankzij de inzet van

veel medewerkers een heel eind op weg gebracht. We hebben processen en protocollen beschreven en veel geleerd van de opmerkingen van de externe toetsing. Maar op orde hebben van procedures en processen alleen is niet genoeg voor een goede kwaliteit van zorg. Cordaan heeft gekozen om ons extern te laten toetsen door het bureau “Certificatie in de Zorg”. Certificatie in de Zorg past bij de visie van Cordaan op het werken aan kwaliteit.

Cordaanwijzer

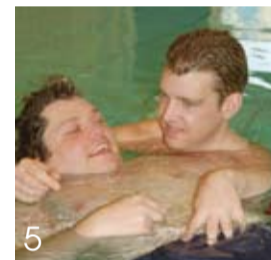
Mariska Boekestein: “De Cordaanwijzer is een computertoepassing. Hierin zijn alle vastgestelde protocollen en afspraken terug te vinden die belangrijk zijn voor de kwaliteit van het werk. We willen de zoekmogelijkheden en de indeling van de Cordaanwijzer zoveel mogelijk laten aansluiten bij wat medewerkers willen. Het is belangrijk dat medewerkers deze informatie makkelijk kunnen vinden. Zo weten ze snel hoe ze moeten handelen in bepaalde situaties.”

Ronald Leeuwis

Moedernetwerk:

“Moeders leren van elkaar”

De vrijwilliger:

“Het is prettig om een soort zekerheid te hebben”

Anton de Kom:

“Familie en bezoek zijn altijd welkom”

Sport als dagbesteding:

“Het is vooral leuk en je gaat lekker in je vel zitten”

Moedernetwerk verbindt lotgenoten “Ik leer zoveel van andere moeders”

In de vorige CC kon u lezen dat het moedernetwerk van Cordaan Jeugd de stimuleringsprijs 2009 won. Maar wat is het moedernetwerk precies? En waarom is het zo'n bijzonder project? Een gesprek met Mariette van Bilderbeek, beleidsmedewerker Cordaan Jeugd en met één van de moeders, Milouda Ibrahim.

De moeders van het moedernetwerk bij de uitreiking van de stimuleringsprijs

Het idee ontstond tijdens een reis naar Marokko. Medewerkers van Cordaan en Omega namen deel aan een uitwisselingsprogramma met een gehandicaptenorganisatie daar.

met elkaar te praten. Ze hielpen elkaar met informatie en ondersteuning. Toen we dat zagen wisten we meteen: dat willen wij ook.

Duizend en één kracht

Leila Badaou vervult een brugfunctie tussen de instelling en ouders. Zij organiseerde op kinderdienstencentrum De Schuit ouderochtenden. Van daaruit is het moedernetwerk begonnen. Er is een kerngroep opgericht van zeven moeders met verschillende achtergronden. Een

intercultureel netwerk dus: 'Duizend en één kracht.'

Milouda is vanaf het begin lid van die kerngroep: 'We organiseren bijeenkomsten over verschillende thema's. Het is een lotgenotengroep, we wisselen informatie uit, maar delen ook onze ervaringen. Het kan over praktische dingen gaan als luiervergoeding, maar ook over emotionele zaken. Het is zwaar om een gehandicapt kind te krijgen, zeker als je de taal niet goed spreekt. Je denkt dat je de enige bent, je denkt dat het je

“Wat ons verbindt is het hebben van een gehandicapt kind”

eigen schuld is, je weet niet waar je terecht kunt voor hulp. Het maakt niet uit dat we allemaal verschillende achtergronden hebben. Wat ons verbindt is het hebben van een gehandicapt kind, dat is voor elke moeder hetzelfde.'

Nog meer moeders helpen

Het netwerk is bedoeld voor moeders van verstandelijk of meervoudig gehandicapte kinderen uit heel Amsterdam. De kinderen hoeven niet verbonden te zijn aan Cordaan of Omega. Het moedernetwerk krijgt ondersteuning van Mariette en Leila, maar de bedoeling is dat de moeders het uiteindelijk zelf kunnen overnemen. Mariette legt uit: 'Het netwerk is niet van een organisatie, maar van de moeders zelf. Ze voelen zich verantwoordelijk en nemen steeds meer taken op zich. Met het geld van de stimuleringsprijs willen ze graag een training gaan volgen. Bijvoorbeeld over hoe ze andere moeders kunnen bereiken, maar ook hoe ze hun eigen grenzen kunnen aangeven. We zijn erg blij met de prijs, de moeders voelen zich erkend. Het geeft ze kracht om door te gaan en nog meer moeders te helpen!'

Uit mijn hart

Milouda's leven is totaal veranderd door het contact met andere moeders: 'Ik was gewoon huisvrouw en moeder van vijf kinderen. Mijn jongste zoon heeft een ernstige vorm van autisme. Ik wist daar niets van, begreep mijn eigen kind niet en raakte diep in de put. Door gesprekken met andere moeders merkte ik dat ik niet de enige was. Ik sprak met vrouwen die een ouder kind hebben en voelde dat ze me begrepen. Sommigen hadden zelfs ergere problemen dan ik. Ik heb zoveel geleerd van andere moeders. Ik help nu zelf moeders met jongere kinderen. Een begeleider van een kinder dienstencentrum heeft het uit een boekje geleerd, maar ik heb het meegemaakt. Het komt uit mijn hart, dat is toch anders. Vooral nieuwe moeders zien het vaak somber in. Bij ons kunnen ze hun verhaal kwijt, het is eigenlijk een soort therapie. Voor mij was het ook zo, ik heb me ontwikkeld en veel geleerd. Ik heb nog steeds een gehandicapt kind, maar ben nu veel gelukkiger, dankzij het moedernetwerk.'

Jeannette Bosman

STARTSEIN VOOR EXPERTISECENTRUM MANTELZORG

Op donderdag 4 februari heeft Marijke Vos, wethouder Zorg, tijdens een Expertmeeting Mantelzorg het officiële startsein gegeven voor het Expertisecentrum Mantelzorg. Amsterdam beschikt als eerste van de vier grote steden over een stedelijk Expertisecentrum Mantelzorg, uitgevoerd door Markant. Dit centrum geeft stedelijke professionals in mantelzorgondersteuning de mogelijkheid om kennis op te doen en te delen. Bij het centrum kunnen bijvoorbeeld medewerkers en adviseurs van de loketten Zorg en Samenleven, beleidsadviseurs en medewerkers van Amsterdamse zorg- en welzijnsinstellingen en jeugd- en jongerenwerkers terecht.

Specifieke ondersteuning

De kennis wordt gebruikt om mantelzorgers beter te kunnen ondersteunen. Een voorbeeld hiervan zijn de moeilijk te bereiken jonge en allochtone mantelzorgers. Het Expertisecentrum kan inzicht verschaffen in de beste methoden om in contact te komen met deze groep mantelzorgers en heeft kennis over de specifieke ondersteuning die ze nodig hebben. Verder geven consulenten van het Expertisecentrum via e-mail en de telefonische helpdesk antwoord op vragen van professionals. Zij worden zo beter in staat gesteld om mantelzorgers optimaal te ondersteunen. In Amsterdam zetten ongeveer 73.000 mantelzorgers zich in voor partner, kind, buur, vriend of vriendin.

Markant, Centrum voor Mantelzorg is onderdeel van Cordaan Thuiszorg. Voor meer informatie: www.markant.org

Constance Sanders

Marijke Vos, wethouder Zorg, geeft het officiële startsein voor het Expertisecentrum Mantelzorg

ERGOCOACHES TRAINEN MEDEWERKERS EN CLIËNTEN “De veiligheid van medewerkers staat voorop”

“Het is gevarieerd werk”, vertellen Rebecca Hageman en Bettie van 't Padje. Beide werken zij als fulltime ergocoach, wat uniek is in de zorgsector. Een ergocoach houdt zich vooral bezig met op praktische manier te kijken hoe het werk van de medewerker ergonomischer en dus aangenamer te maken. Waar nodig adviseren zij hulpmiddelen.

“Het blijft wel een uitdaging om dat bewustwordingsproces vast te houden, omdat het voorkomt dat medewerkers vanwege de tijd het gebruik van hulpmiddelen of de juiste werkhouding vergeten”, vertellen de ergocoaches. Op Reigersbos staan een hoog-laag-bed, meerdere varianten van een tillift, een hoog-laag-douche-postoel, en andere hulpmiddelen waarmee verpleegkundigen en verzorgenden regelmatig oefenen. Kleine hulpmiddelen zoals draaischijven en glijlakens helpen om cliënten zoveel mogelijk te laten meewerken. Zo kan de medewerker de cliënt makkelijker op bed verplaatsen.

Chauffeurs

De coaches zijn sinds afgelopen najaar ook gevraagd voor trainingen binnen Cordaan. Ze zijn bijvoorbeeld gestart de ergotherapeuten van de locatie voor mensen met een verstandelijke beperking De Werf te trainen. “Een hele nieuwe uitdaging”, vertellen Rebecca en Bettie. Want daarmee startte ook een samenwerking met de ergotherapeuten van Cordaan. “Zorgcentrum De Riekerhof heeft

Bettie van 't Padje (l) en Rebecca Hageman bij een bed met tillift

ook gevraagd een training te verzorgen voor de persoonlijk begeleiders daar. Doel is de mensen te scholen en gebruik te laten maken van alle hulpmiddelen.” “Onlangs hebben we voor chauffeurs van

Stadsmobiel een training verplaatsingsvaardigheden ontwikkeld. Die chauffeurs werken in de nacht mee met de nachtverzorgenden van de thuiszorg om bepaalde cliënten die met twee personen verzorgd,

verplaatst of omgedraaid moeten worden, te ondersteunen.”

Veiligheid

Bettie en Rebecca geven bij de thuiszorg ook regelmatig trainingen.

Ze trainen bijvoorbeeld de huishoudelijk medewerkers in hoe je ergonomisch strijkt en stofzuigt en welke middelen je in een huis niet hoeft te gebruiken. Ook bespreken de ergocoaches hoe je cliënten aanspreekt wanneer niet de juiste middelen voorhanden zijn. “Als een cliënt thuiszorg krijgt van ons en diegene staat na herhaaldelijk verzoek niet open voor het gebruik of aanschaffen van hulpmiddelen voor een bepaalde handeling, dan zal de zorg voor dié handeling niet geleverd worden. De verdere zorg gaat uiteraard wel door. Natuurlijk gaan we hierover verschillende gesprekken aan met de cliënt, maar uiteindelijk staat de veiligheid van de medewerker voorop.”

“De variatie in ons werk maakt het erg leuk, we gaan mee de wijk in, we geven trainingen, stellen bureaus ergonomisch in. Eigenlijk is elke vraag er weer één waar we mee aan de slag kunnen”, vertellen ze.

De ergocoaches zijn te bereiken via: ergocoaches@cordaan.nl

Tamara Streng

Vice-voorzitter Raad van Bestuur op stap met kinderverpleegkundige “Belangrijk en specialistisch werk”

Op woensdagmiddag 3 februari. loopt Karel Verwey, vice-voorzitter van de raad van bestuur, een middagje met mij, kinderverpleegkundige van het kinderteam, mee om een indruk op te doen van onze werkzaamheden. Wij zijn onderdeel van het GVT-team en vallen onder de gespecialiseerde verpleging. Wij kinderverpleegkundigen verlenen gespecialiseerde verpleegkundige zorg aan kinderen thuis, op school, een kinderdagverblijf of elders. Het zijn meestal verpleegtechnische handelingen die anders in het ziekenhuis gebeuren. Maar het gaat ook om begeleiding/instructie aan ouders/verzorgers en/of het kind zelf. Wij hebben ook een signalerende functie om de situatie van het kind/gezin goed in de gaten te houden en zonodig daarop te reageren.

We beginnen bij een Marokkaans gezin waarvan drie kinderen een ernstige stofwisselingsziekte hebben. Om de twee weken krijgen deze kinderen een infuus met medicatie om het ziektebeeld enigszins in bewang te houden. Als Karel en ik naar binnen gaan trekken wij blauwe slofjes over onze schoenen aan (beleeftheidsnorm en gewoonte van het gezin). De kinderen zijn enthousiast. Zij kennen mij goed omdat ik daar al zes jaar kom voor de infusen. Karel Verwey wordt voorgesteld als 'de directeur' Hij vertelt graag te willen weten wat de zorg nou precies inhoudt hier. Moeder voelt zich enigszins 'vereerd'.

Infuusbolletje

Karel Verwey is onder de indruk van de handelingen die ik verricht. Ik controleer de medicatie die de apotheek heeft geleverd, zet drie maal een steriel werkveld met materialen klaar. Vervolgens benader ik ieder kind op zijn/haar eigen niveau voor het aanpakken.

De kinderen hebben boven op de borst een onderhuids-geimplanteerd infuussysteem dat met een speciale naald wordt aangeprikt. Als dat

“Wij hebben ook een signalerende functie voor het kind en het gezin”

niet zorgvuldig gebeurt gaat het mis en moet het opnieuw, wat erg vervelend voor de kinderen is. Alles gaat goed en de kinderen zijn na ongeveer een uur gekoppeld aan hun infuusbolletje. Eind van de middag kom ik altijd terug om de kinderen te verlossen van hun infuus en de naald te verwijderen. Karel Verwey stelt tussendoor enkele vragen, aan mij en de kinderen. Ouders zijn altijd erg blij dat wij komen, omdat zij anders de hele woensdagmiddag met de kinderen in het ziekenhuis moeten doorbrengen. Nu kunnen de kinderen gewoon lekker thuis blijven en spelen. De chronische ziekte brengt al genoeg beperkingen met zich mee. Door onze zorg geven we toch enigszins 'verlichting' aan de situatie van de kinderen en het gezin.

Sticker

Vervolgens gaan we naar een Pakistaans gezin waar wij al jaren dialyse zorg verlenen aan een meisje

van bijna 4 jaar met ook een zeer ernstig nierprobleem. Daar ga ik een klein onderhuids naaldje plaatsen wat een paar dagen kan blijven zitten en waardoor vader dagelijks een voorgevuld spuitje met anti-stolling medicatie geeft. Dit laatste hebben wij de ouders geleerd zodat zij meer onafhankelijk zijn van ons. Het meisje heeft één uur van tevoren verdovingszalf opgekrepen, waardoor zij het prikje minder voelt. Eigenhandig verwijderd zij de zaif en is klaar voor de prik die zij zichzelf geheel ontspannen laat geven. Dit meisje heeft al zoveel ziekenhuis ervaring achter de rug waardoor dit bijna als een kleinigheid wordt ervaren. Toch vinden wij haar iedere keer weer een grote heldin. Ze mag dan ook een mooie sticker uitzoeken.

Trots

Voor Karel Verwey is dit vanmiddag het laatste kindje wat wij samen bezoeken. Ik ga nog even door tot

Mechtild Bus belt aan bij één van de gezinnen

21.00 uur. Karel Verwey merkt op dat het belangrijk en specialistisch werk is wat wij doen. Maar dat er ook veel niet-productieve uren omheen zitten zoals reizen, administratie, overleg enzovoort. Dat laatste aspect wil hij aandacht aan besteden. In ieder geval zet Karel Verwey al

les in gang om te zorgen dat deze specialistische zorg leverbaar blijft en dat Cordaan thuiszorg trots kan blijven op zijn kinderteam!

Mechtild Bus, kinderverpleegkundige kinderteam

Van mens tot mens

Anne Krul: “Linda brengt weer structuur in mijn leven”

Anne Krul woont nu al 25 jaar in Amsterdam. En de meeste jaren leeft ze nu al in het oostelijk havengebied. Daar voelt ze zich thuis. Ze doet vrijwilligerswerk op de tussenschoolse overblijf van een basisschool. Daar heeft ze het enorm naar haar zin.

Anne Krul: “Het is een leuke school. Ik heb sinds ik in de WAO zit altijd vrijwilligerswerk gedaan. Thuis depressief zitten zijn is ook niet alles.” Want Anne Krul heeft last van depressiviteit en van ADHD. En daarnaast van een schildklierandoening waardoor ze gauw moe is. “Daardoor wil ik soms meer dan ik aankan.”

geeft mij structuur in mijn leven. Ze leert me dingen als een project te zien. Je stelt je zelf een doel, maar de weg er heen verdeel je in kleine stukjes. Ik leer ook prioriteiten stellen. Dingen op tijd afronden.”

Twijfelkamer

De begeleiding door Linda heeft veel voor Anne Krul betekend: “Ik raak niet snel meer in paniek als dingen niet lukken. Ik heb nu een schema daar staat in wat is gelukt en wat niet. Dat schema kan altijd aangepast worden. Ik kan de dingen die ik moet doen nu in stukken hakken. Dat maakt alles behapbaar. We zijn begonnen bij de keuken. Die moet netjes en schoon zijn wanneer mensen op visite komen.”

“Linda leert mij strategieën aan waar ik wat aan heb. Een voorbeeld: bij het opruimen kom ik vaak spullen tegen waarvan ik denk dat ik die eigenlijk zou moeten weggooien. Maar dat kan ik dan ook niet over

mijn hart verkrijgen. Dan ga ik lopen twijfelen. Linda kwam toen met het idee van een twijfelkamer. Dat is bij mij een hoek van de woonkamer geworden. Daar zet ik alle spullen neer waar ik over twijfel. Dat werkt heel goed. Soms ga ik de twijfelkamer in en dan zoek ik weer wat spullen uit die ik weggooi.”

“Dankzij Linda is mijn huis weer een plek waar ik kan bijkomen. Zij moedigt mij aan en laat mij uitgaan van wat ik wel kan.”

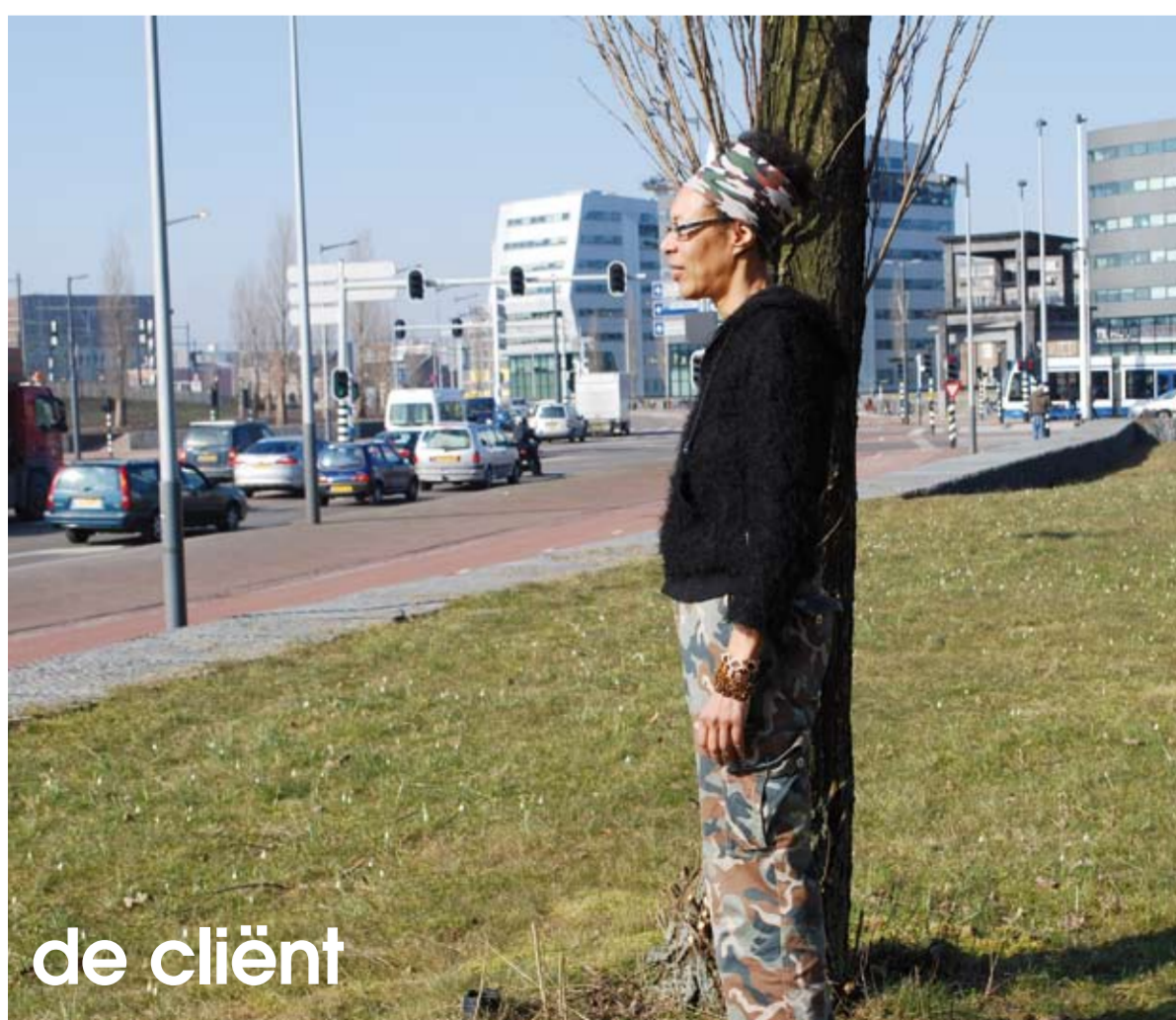
Ronald Leeuwis

Prioriteiten

“De huisarts vroeg me of thuisbegeleiding niks voor me zou zijn. Dat was voor mij toch een hele stap, want op therapie gaan is één ding, maar iemand in huis laten komen is toch wat anders. Die ziet dan met een concreet hoe mijn leven er bij staat. Maar uiteindelijk ben ik heel blij met mijn begeleiding.”

“Wat Linda (de begeleider) als eerste deed was wat achterstallig onderhoud. Ik bleef maar achter mijzelf aanlopen. Wilde dan van alles doen, maar merkte dan dat ik daar de energie niet voor had. Linda leerde mij dingen te accepteren. Linda

“Ik leer prioriteiten stellen”

de cliënt

de logopedisten

Stijnie, Edith en Nienke: “De variatie in mensen is leuk”

“Het is erg dankbaar werk”. Zo luiden de woorden van Stijnie van Gaalen, één van de logopedisten van het Gezondheidscentrum Haveneiland. Edith van Mierlo en Nienke Dijkstra sluiten zich hierbij aan. “Met mensen werken is gewoon ontzettend leuk.” Stijnie van Gaalen kwam als eerste werken bij Gezondheidscentrum Haveneiland, nadat teamleider Jaap Kamphuis met het idee kwam voor de logopedieafdeling.

Gezondheidscentrum Haveneiland is onderdeel van de Stichting Amsterdamse Gezondheidscentra (SAG). Je kunt hier niet alleen terecht voor logopedie, maar ook voor andere medische zorg. “Zo nauw samenwerken met huisartsen is handig, doordat je snel contact met elkaar kunt hebben.”

Er zijn nog geen collega's in de buurt en door de vele aanvragen is de wachttijd wel groot. Ongeveer 12 patiënten kunnen per dag behandeld worden. “Een behandeling is vaak langdurig. Daardoor blijft de wachttijd lang”.

Culturele verschillen

“De variatie in mensen is leuk, de leeftijden van de patiënten lopen

uiteen van 16 maanden tot 80 jaar oud. Wel bestaat 90 tot 95 % van de patiënten uit kinderen. De meeste daarvan zijn tussen de vier en acht jaar oud”. Veel van de patiënten zijn allochtonen. “Je moet goed letten op culturele verschillen. Zo komt het in sommige culturen neerbuigend over om iemand recht in de ogen aan te kijken. Dan moet je een andere aanpak verzinnen”.

“Het is heel belangrijk dat ouders weten waar hun kind mee bezig is. Vaak zijn de ouders daarom ook aanwezig tijdens de behandeling”. Dit is wel per patiënt verschillend, want natuurlijk vindt niet elk kind het fijn als zijn of haar ouders bij de behandeling aanwezig is. In zo'n geval komen soms ouders alleen de

“Het is belangrijk dat ouders weten waar hun kind mee bezig is”

laatste vijf minuten binnen, om op de hoogte te blijven van de bezigheden van het kind. “Het is van belang dat ouders op de hoogte worden gehouden van de behandeling die het kind krijgt, zodat ze er thuis ook aan mee kunnen helpen”.

Spelenderwijs

De tactiek die veel gebruikt wordt is het ‘al spelende leren’. “Kinderen raken sneller gemotiveerd van spelletjes en zonder motivatie boek je weinig vooruitgang”. Een voorbeeld van een gebruikt spel is een simpel visspelletje. Hierbij moet het kind met een hengel met een magneetje eraan een plaatje ‘vangen’. Het plaatje wat ‘gevangen’ wordt, moet uitgesproken worden. Spelenderwijs wordt er zo geoefend op het

uitspreken van lastige woorden of letters.

Over de leuke aspecten van het werk hebben de drie logopedisten veel te zeggen. “De variatie in mensen en problemen is groot, waardoor het werk uitdagend blijft”. “Met mensen werken is plezierig en het blij maken van mensen door ze te helpen geeft voldoening”. Het is duidelijk dat zij veel plezier hebben in hun werk en dat het nauw samenwerken met huisartsen en andere disciplines een groot voordeel heeft.

Marije de Roode

Daan Timmer: “Ik vind het prettig om een soort zekerheid te hebben”

Daan Timmer is al vier jaar vrijwilliger bij Cordaan en we vinden hem in het zwembad van de Werf. Hij heeft Ramon in zijn armen en wiegt hem zachtjes heen en weer in het warme water. Ramon ziet er ontspannen uit. Hij lacht en geniet. Even later lopen ze samen met kleine stapjes over de bodem. De aandacht van Daan is geheel gericht op zijn cliënt.

“Je moet wel zo gefocust zijn”, vertelt hij als we later in het restaurant wat drinken. “Je hebt wel iemand in het water die niet kan zwemmen en die vertrouwt dat je hem boven water houdt.”

Ik zwem dinsdags van half 11 tot 2 uur in het zwembad. En op maandag in het zwembad van Diemen. Op zaterdag speel ik op de vleugel voor de cliënten. En eens in de vier weken is er een speciale kerkdienst voor ze, die ik begeleid op de piano. Ik vind het prettig om een soort zekerheid te hebben: elke zaterdagochtend ga ik lekker spelen en elke maandag en dinsdag zwemmen. Het is nuttig werk, merk ik. Verstandelijk gehandicapten hebben over het algemeen niet zoveel mazzel. Hun hersenen werken niet goed. Sommigen hebben verlammingen, ze zitten in een instelling. Het is fijn om iets voor deze mensen te kunnen betekenen.”

Ik leer veel van Ed. Hij heeft veel overwicht. Soms wil een cliënt niet het water in. Peter bijvoorbeeld, heeft moeite met overgangen. Van de kleedkamer naar de zwemzaal, van de zwemzaal in het water... Dan vind ik het moeilijk om hem met spierkracht mee te nemen. Ed pakt gewoon iemand beet en trekt hem het water in. Hij komt toch om te zwemmen en als hij eenmaal in het water ligt is het geen probleem meer en is hij het vergeten.”

Ik heb medicijnen gestudeerd, maar daar niets mee gedaan. Ik ben sinds een half jaar bezig me bij te scholen. Ik wil toch graag arts voor verstandelijk gehandicapten worden. Dat

Goede collega's

“Ik heb medicijnen gestudeerd, maar daar niets mee gedaan. Ik ben sinds een half jaar bezig me bij te scholen. Ik wil toch graag arts voor verstandelijk gehandicapten worden. Dat

komt eigenlijk door het zwemmen. Je wordt niet wakker op een dag en denkt: ik wil met verstandelijk gehandicapten werken. Door ervaring raak je meer geïnteresseerd in die cliënten. En eens in de vier weken is er een speciale kerkdienst voor ze, die ik begeleid op de piano. Ik vind het prettig om een soort zekerheid te hebben: elke zaterdagochtend ga ik lekker spelen en elke maandag en dinsdag zwemmen. Het is nuttig werk, merk ik. Verstandelijk gehandicapten hebben over het algemeen niet zoveel mazzel. Hun hersenen werken niet goed. Sommigen hebben verlammingen, ze zitten in een instelling. Het is fijn om iets voor deze mensen te kunnen betekenen.”

Ik leer veel van Ed. Hij heeft veel overwicht. Soms wil een cliënt niet het water in. Peter bijvoorbeeld, heeft moeite met overgangen. Van de kleedkamer naar de zwemzaal, van de zwemzaal in het water... Dan vind ik het moeilijk om hem met spierkracht mee te nemen. Ed pakt gewoon iemand beet en trekt hem het water in. Hij komt toch om te zwemmen en als hij eenmaal in het water ligt is het geen probleem meer en is hij het vergeten.”

Ik heb medicijnen gestudeerd, maar daar niets mee gedaan. Ik ben sinds een half jaar bezig me bij te scholen. Ik wil toch graag arts voor verstandelijk gehandicapten worden. Dat

komt eigenlijk door het zwemmen. Je wordt niet wakker op een dag en denkt: ik wil met verstandelijk gehandicapten werken. Door ervaring raak je meer geïnteresseerd in die cliënten. En eens in de vier weken is er een speciale kerkdienst voor ze, die ik begeleid op de piano. Ik vind het prettig om een soort zekerheid te hebben: elke zaterdagochtend ga ik lekker spelen en elke maandag en dinsdag zwemmen. Het is nuttig werk, merk ik. Verstandelijk gehandicapten hebben over het algemeen niet zoveel mazzel. Hun hersenen werken niet goed. Sommigen hebben verlammingen, ze zitten in een instelling. Het is fijn om iets voor deze mensen te kunnen betekenen.”

komt eigenlijk door het zwemmen. Je wordt niet wakker op een dag en denkt: ik wil met verstandelijk gehandicapten werken. Door ervaring raak je meer geïnteresseerd in die cliënten. En eens in de vier weken is er een speciale kerkdienst voor ze, die ik begeleid op de piano. Ik vind het prettig om een soort zekerheid te hebben: elke zaterdagochtend ga ik lekker spelen en elke maandag en dinsdag zwemmen. Het is nuttig werk, merk ik. Verstandelijk gehandicapten hebben over het algemeen niet zoveel mazzel. Hun hersenen werken niet goed. Sommigen hebben verlammingen, ze zitten in een instelling. Het is fijn om iets voor deze mensen te kunnen betekenen.”

Ik leer veel van Ed. Hij heeft veel overwicht. Soms wil een cliënt niet het water in. Peter bijvoorbeeld, heeft moeite met overgangen. Van de kleedkamer naar de zwemzaal, van de zwemzaal in het water... Dan vind ik het moeilijk om hem met spierkracht mee te nemen. Ed pakt gewoon iemand beet en trekt hem het water in. Hij komt toch om te zwemmen en als hij eenmaal in het water ligt is het geen probleem meer en is hij het vergeten.”

Ik heb medicijnen gestudeerd, maar daar niets mee gedaan. Ik ben sinds een half jaar bezig me bij te scholen. Ik wil toch graag arts voor verstandelijk gehandicapten worden. Dat

Elise Kaandorp

de vrijwilliger

Samenwerking voor integratie “Mensen met beperking moeten kunnen meedoen”

Integratie van onze cliënten in de samenleving staat hoog op de agenda van Cordaan. Samen vrije tijd beleven is daar een belangrijk onderdeel van. Vrijtijdsbesteding voor mensen met een beperking is al vele jaren de specialiteit van Stichting Prisma. Deze organisatie is sinds twee jaar een zelfstandig onderdeel van Cordaan.

Sinds enige tijd zijn namens Stichting Prisma kwartiermakers actief. Zij moeten activiteiten van de grond krijgen om de integratie te bevorderen. Het recept: samenwerking zoeken met bestaande welzijnsorganisaties en activiteiten ontwikkelen die voor alle groepen aantrekkelijk zijn. Karen Soeterik is projectleider kwartiermaken in Amsterdam-oost. Zij doet dit samen met de kwartiermakers Elvira Jungslager en Ronald de Boer. In

stadsdeel Oost/Watergraafsmeer draait nu het project Samen in Oost. Hierbij werken Stichting Prisma, Dynamo (welzijnswerk) en stadsdeel Oost-Watergraafsmeer samen. Een gesprek met Karen Soeterik, Elvira Jungslager en Guldemet Arisoy van Dynamo.

Streetdance

Karen Soeterik: “We draaien nu vier pilots. Voor de doelgroep licht verstandelijk gehandicapte jonge-

ren is er in Silver Scissors bijvoorbeeld het modeproject: The Fashion Show. Jongeren werken samen aan een spetterende modeshow die op 9 april plaats gaat vinden in het stadsdeelkantoor.” Elvira Jungslager: “Het is een ideaal project om de groepen te laten integreren. Sommige activiteiten doen we nog gescheiden, zoals het maken van de kleren. Maar bijvoorbeeld de catwalkworkshop en de streetdance doen we samen.” Guldemet Arisoy: “Het is leuk te zien

Cordaan. Samen vrije tijd beleven is daar een belangrijk onderdeel van. Vrijtijdsbesteding voor mensen met een beperking is al vele jaren de specialiteit van Stichting Prisma.

“Het is een ideaal project om de groepen te laten integreren”

hoe snel het wederzijds begrip tot stand komt. Het gaat hier vaak om meiden van Marokkaanse afkomst. Ze hebben bewondering voor elkaar gekregen.” Karen Soeterik: “Je ziet de meiden groeien.” Club JACO van Dynamo participeert in het project door een actieve rol te spelen bij de PR van het project en eindpresentatie in het Stadsdeelkantoor. Ook door eenmalige activiteiten in Club JACO te programmeren.

Het is de bedoeling dat de jongeren met en zonder verstandelijke beperking elkaar ontmoeten en vervolgens integreren in het activiteitenbestand van Club JACO.

Een andere pilot is het vrijetijdspanel Expeditie Oost. Karen Soeterik: “Jongeren met een verstandelijke beperking gaan de buurt in en beoordelen het bestaande vrijetijdsaanbod. Dat komt dan in het stadsdeelkantoor te staan.” Elvira Jungslager: “Voor kinderen is er het project Kids en Oost. Daarvoor hebben we een enquête gedaan over wat kinderen met een verstandelijke beperking leuk vinden. Wat hoog scoorde waren sportactiviteiten en dan vooral judo. En dus hebben we nu een

judo-activiteit opgezet (zie elders op deze pagina) met een heel enthousiaste judocoach. Dat is een enorm succes. Wat ook succesvol verlopen is, is de sinterklaasviering vorig jaar.”

High tea

Tenslotte is er de pilot ‘Anders ontmoeten in Oost’. Elvira Jungslager: “Dit project richt zich op alle leeftijdsgroepen. We organiseren bijvoorbeeld een High Tea in de Kastanjehof. En er is ook heel veel belangstelling voor engelse les. En we organiseren een disco.”

Samen in Oost is niet de enige pilot van deze aard in Amsterdam. Ook in Oud-West en Oud-Zuid lopen dergelijke projecten. Karen Soeterik: “We willen hier nog uitbreiden naar Zeeburg. Uiteindelijk trekken wij ons terug en moet het op eigen kracht draaien. Op verzoek van de reguliere welzijnsinstelling blijft Prisma sommige onderdelen verder ondersteunen. Mensen met een verstandelijke beperking moeten dan kunnen meedoen aan het reguliere vrijetijdsaanbod in hun eigen buurt.

Ronald Leeuwis

SUCCESSVOLLE PROEFLES JUDO

Een van de onderdelen van Samen in Oost (zie elders op deze pagina) is ook judoles voor kinderen met een verstandelijke beperking. Onlangs was er een proefles in Buurtcentrum Oosterpark, bestemd voor kinderen van 4 tot 16 jaar met een (verstandelijke) beperking. De opkomst was groter dan verwacht. Zo'n vijftien kinderen waren samen met hun ouders op komen dagen. Na de les gaven maar liefst elf kinderen zich op voor een vervolgcursus van tien weken.

Ook Moussa (5) genoot van de proefles. Zijn moeder Irma gaf hem ook op voor de cursus. “Ik zocht al een tijdje naar iets voor Moussa voor na school. Dat was erg lastig. Moussa is vaak bang om te praten. Daar heeft hij nu niet zoveel last van. Moussa was heel enthousiast. En heeft ook al een nieuw vriendje gemaakt.”

Judoleraar Dennis was heel blij met de enthousiaste reacties. Hij vindt les geven aan kinderen met een beperking helemaal niet lastig. “Je manier van benaderen is daarbij wel belangrijk. Je moet inschatten hoe je een kind moet benaderen. En dan pas je jezelf aan. Dat gaat eigenlijk bijna vanzelf.”

Locatie Olympisch Kwartier krijgt vorm

Eind september 2009 is in een nieuwbouwcomplex aan de Amstelveenseweg een nieuwe Cordaan-locatie in gebruik genomen. Het gaat hier niet om een woon- of dagbestedingslocatie, maar om een dienstencentrum.

Dienstencentrum Olympisch Kwartier

Dit dienstencentrum biedt uiteenlopende diensten en activiteiten op het gebied van zorg en samenleven voor verschillende doelgroepen. Daarnaast werken er twee thuiszorgteams vanuit de locatie.

De locatie is begonnen met een beperkt aantal diensten en activiteiten. Maar de afgelopen maanden is het aanbod stevig gegroeid.

Gezondheidsdiensten van onder andere de trombosediens, pedicure, ergotherapeut, opticien, diëtiste en Thuiszorg worden geboden. Ook verzorgt Cordaan verschillende cursussen, zowel voor volwassenen als voor kinderen. Daarnaast vervult de locatie een belangrijke ontmoetingsfunctie in de buurt en vinden er regelmatig koffie-borrel en eetmomenten plaats.

Officiële opening

Nu er een goede basis gelegd is, gaat in het voorjaar de locatie officieel open. Wilt u meer weten over de locatie en de activiteiten, neem dan contact op met Maartje Ermers, kwartiermaker Olympisch Kwartier, via 020 886 99 24.

Nadia Pignato

MEE ETEN KAN OOK “Familie en bezoek altijd welkom in Anton de Kom”

Eind 2009 opende Cordaan haar eerste kleinschalige interculturele woonvoorziening voor ouderen: Anton de Kom aan het gelijknamige plein in Amsterdam Zuidoost. In Anton de Kom wonen Surinaamse ouderen met dementie. Ontmoetingscentrum Kraka-e-Sewa - voorheen gehuisvest op verschillende locaties - heeft op Anton de Kom een vaste plek gevonden.

Anton de Kom is gebaseerd op de belangrijke kenmerken van kleinschalig wonen: zorg waar nodig, zo gewoon mogelijk en net als vroeger thuis. Betrokkenheid van familie en mantelzorgers is hierbij onmisbaar. De activiteiten en het ritme dat een normaal gezinsleven kent, is bepalend. Dit sluit naadloos aan bij de behoefte van veel migrante ouderen in Nederland. Zij willen verzorgd worden in een

omgeving waar de eigen culturele achtergrond en beleving nog steeds een belangrijke rol speelt. Als je buitenshuis verzorgd of verpleegd moet worden, dan graag in een omgeving waar men jouw culturele gewoontes en waarden in ere houdt.

Voor Surinamers is bijvoorbeeld een nauwe band met familie en vrienden erg belangrijk. Familie en vrienden

kunnen onaangekondigd op bezoek komen. Is er net gekookt, dan eten zij gewoon een hapje mee. Anton de Kom houdt deze gastvrijheid zo veel mogelijk in stand. Bezoek en familie zijn altijd welkom. Mee eten kan ook. ¹ Ook belangrijk is deel kunnen nemen aan activiteiten die passen bij hun leefwereld. Denk aan het vieren van (religieuze) feest- of gedenkdagen. Surinamers vieren naast christelijke feestdagen zoals Pasen en Kerst ook het Hindoeïstische pagwafest (een combinatie van lentefeest, nieuwjaar en de overwinning van het goede), Keti koti (viering van de afschaffing van de slavernij op 1 juli) en de onafhankelijkheid van Nederland op 25 november zijn belangrijke dagen. Het kunnen volgen van kerkdiensten of nieuws uit het land van herkomst via de radio, krant of tv is eveneens belangrijk. Maar ook het kunnen houden van bepaalde rituelen en eet- en drinkgewoonten. Op Anton de Kom is hier aandacht voor en gaan professionele en interculturele zorg hand in hand.

Sharon Trémour

¹ Omdat de AWBZ financiering onvoldoende financiële ruimte biedt, wordt voor het mee eten wel een kleine bijdrage gevraagd.

Anton de Kom (1898 – 1945)

Anton de Kom is een belangrijk figuur uit de Surinaamse geschiedenis. En hij speelde ook een rol in de Nederlandse geschiedenis. In 1920 werd hij actief in de arbeidersbeweging in Nederland. Hij werkte daar als vertegenwoordiger in koffie en tabak. In de jaren dertig keert De Kom terug naar Suriname. Ook daar zet hij zich in voor de arbeiders. Hij startte een adviesbureau dat wanoestanden registreerde. De koloniale bezetters zijn bang voor een volksopstand. Hij wordt gearresteerd en gedwongen Suriname te verlaten. In Nederland schrijft hij zijn eerste en bekendste boek ‘Wij slaven van Suriname’ over het onrecht in zijn vaderland. Na de Duitse inval in 1940 sluit hij zich aan bij het Nederlands verzet waar hij schrijft voor de illegale communistische pers. In 1944 wordt hij opgepakt. Op 24 april 1945, overlijdt De Kom in kamp Sandbostel aan tuberculose. Anton de Kom (1898-1945) was: vrijheidsstrijder, revolutionair, schrijver, dichter en verzetsheld.

Anton de Kom, interculturele woonvoorziening

Anton de Kom bestaat uit 24 appartementen. Die bevinden zich de derde en vierde etage van een zorgcomplex van woningcorporatie Ymere. Op de eerste en tweede etage wonen cliënten van Amsta met een verstandelijke beperking. Kraka-e-Sewa (dagbesteding) is gehuisvest op de begane grond. Het gebouw bestaat verder uit 28 seniorenwoningen en kantoor- en tentoonstellingsruimte van het Centrum voor Beeldende Kunst.

Bewoners Berkenstede terug in tijd

Op maandag 15 februari vond op Berkenstede de officiële ingebruikname plaats van zender 33. Zender 33 is een speciaal tv kanaal voor zorginstellingen. Bewoners van Berkenstede kunnen sinds kort via deze zender allerlei programma's van de afgelopen 50 jaar zien. Wiebertje, Koffietijd maar ook filmjournaals en documentaires kunnen de bewoners dagelijks op hun eigen appartement herbeleven. Een feest van herkenning voor veel oudere bewoners van Berkenstede.

De opening werd druk bezocht. Teammanager voorzitter Dorien Temmink en Jan van de Made van Senior Broadcasting Network 33, initiatiefnemer van de zender, heetten de bewoners welkom in het restaurant van Berkenstede. Onder genot van koffie en gebak werd de zender officieel in gebruik genomen.

Sharon Trémour

Jan van de Made verwelkomt de bewoners in het restaurant van Berkenstede

COLUMN

Familie

Bij Cordaan heb ik negenduizend collega's. Niet honderd, vijfhonderd of duizend, maar negenduizend. Dat is niet mis en daar moet je niet te lang bij stilstaan. Maar soms moet ik wel. Zo begeleid ik sinds kort de introductiedag voor nieuwe medewerkers. De opdracht is om mijn kersverse collega's het familiegevoel van Cordaan mee te geven. Op zo'n dag toon ik mijn familieglimlach, maak grote gebaren en

straal ik warmte en genegenheid uit. Samen met een aantal collega's geef ik informatie over onze organisatie. Met veel plezier hoor, maar soms bekruip me het gevoel dat ik dat familiegevoel niet goed overbreng. Dat mijn glimlach niet niet genoeg straalt. Negenduizend familieleden. Maak daar maar eens iets intiems van. Hoe doe je dat? Hoe leer je ze kennen? Oké, ik ken mijn eigen collega's, ken wat

collega's van andere vestigingen, maar die andere achttuizendnegenhonderd heb ik nog nooit gezien. Hoe voel ik me ooit betrokken bij zo'n groot leger collega's? En op welke manier kunnen we het Cordaangevoel versterken? Ik stel voor om te gaan brainstormen en begin meteen:
1. De Cordaan familiedag. We huren de Efteling voor een dag en iedereen is van Cordaan.

Dat is toch fantastisch? Ook leuk voor Cordaan kinderen.
2. Zentijd bij AT5. Met elke dag een kijkje in een andere vestiging en interviews met medewerkers. Ik wil wel presenteren, bij deze.
3. Allemaal op Hyves (en ja, er is een Cordaan pagina).
4. Het Cordaan facebook.
Op zoek naar een nieuw gezicht in de organisatie.
5. De Cordaan Relatiesite. Zoek

en vind je partner bij Cordaan. Dat willen we toch allemaal?
6. Het Cordaan Festival. Met sterren uit de organisatie (ben jij degene met de ultieme Cordaan X-factor?).
7. Twitteren. Volg al je Cordaan collega's. Overal en altijd, waar je ook bent. Heerlijk toch, Cordaan familie?

Dick Claassen

Cordaan en Makro Amsterdam werken al tien jaar samen

Het Makroteam in hun nieuwe outfit

Dit jaar heeft Cordaan al 10 jaar een samenwerkingsovereenkomst met Makro Amsterdam. De Makro zelfbedieningsgroothandel is nog steeds erg tevreden over diensten die Cordaan levert. Namelijk het beveiligen van producten voor de winkel. Dit alles om diefstal te voorkomen. Op het project werken twaalf cliënten onder begeleiding van werkbegeleider Erik Emmelkamp. Ter gelegenheid van het tienjarig bestaan had de directeur kleding laten maken voor alle cliënten op het project. De directeur van de Makro Luuk Strijker reikte de kleding uit aan

alle cliënten. Ondertussen genoten de aanwezigen van een taartje en koffie. In 10 jaar samenwerking is het project uitgegroeid tot een volwassen project. Cliënten die net van school zijn werken nu in het magazijn. Vaak zijn ze in het bezit van het diploma elektrische palletwagen. Ze helpen in de winkel en helpen bij de controle van ontvangen goederen. Zo heeft Makro een aantal gemotiveerde medewerkers. Cordaan kan twaalf mensen een uitdagende werkplek bieden.

Erik Emmelkamp

Sprekende handen

Een methodiek voor ontmoetingsgroepen met dementerende mensen

Paula Irik & Irene Majjer-Kruijssen

Sprekende handen is een werkboek voor ontmoetingsgroepen met dementerende mensen, wonend op psychogeriatrische afdelingen in verpleeg- en verzorgingshuizen.

De methodiek die in het boek wordt toegelicht sluit aan bij de stromingen in de ouderenzorg die de beleving van oudere mensen zelf, en de aandacht voor hun eigen levensverhaal centraal stellen. 46 uitgewerkte programma's voor groepsbijkomsten vormen het hoofdonderdeel van het boek.

Sprekende handen, waarbij de handen de levensverhalen van ouderen symboliseren, is geschreven door Paula Irik en Irene Majjer-Kruijssen. Beiden zijn werkzaam bij Cordaan, respectievelijk als geestelijk verzorger en als muziektherapeut.

Dvd met filmfragmenten

Sprekende handen bevat een dvd met filmfragmenten van bijeenkomsten van ontmoetingsgroepen, die de tekst nader illustreren. In het boek zijn verwijzingen opgenomen naar deze filmfragmenten.

Doelgroep

Sprekende handen is uitgegeven door Bohn Stafleu van Loghum en bedoeld voor geestelijk verzorgers, muziektherapeuten en professionals werkzaam in de ouderenzorg zoals verzorgenden, persoonlijk begeleiders, woonbegeleiders en activiteitenbegeleiders.

Sprekende handen | Paperback incl. DVD, 161 pagina's ISBN 978 90 313 8070 1 | Prijs € 35,-

SPORT EN BEWEGEN ALS DAGBESTEDING

“Vooral leuk en je gaat lekker in je vel zitten”

Sinds 1 januari biedt Cordaan op de crisisunit en De Werf sport aan als dagbesteding. Initiatiefnemers Mauro Vitali, Ramon Seur en Sebastiaan Breedijk zijn enthousiast over het project. Hun streven: werken vanuit het principe dat de cliënt een vraag heeft en zij een passend aanbod bieden als dat er nog niet is.

Mauro Vitali, Ramon Seur en Sebastiaan Breedijk: “Wij hebben onze tanden gezet in dit project”

Mauro: “We zijn ooit op de crisisunit begonnen met het aanbieden van dagbesteding en vooral bewegingsactiviteiten voor cliënten. Al snel werd duidelijk dat de agressie-incidenten behoorlijk afnamen. Dit wilden we ook buiten de crisisunit aanbieden, maar dat is toen niet gelukt. Nu krijgen we de kans het project te starten binnen Cordaan. En daar zijn we erg blij mee.”

‘We’ zijn Sebastiaan, Ramon en Mauro. De drie collega's hebben allemaal wat met sport. Ze hebben hun tanden gezet in dit project. Daarbij kunnen ze vanuit niets iets opzetten. Begin januari zijn ze gestart met de voorbereidingen, zoals het maken van afspraken met teammanagers, persoonlijk begeleiders en cliënten, contact zoeken met sportverenigingen in de buurt en het aanschaffen van materiaal. De bewoners van de crisisunit en De Werf maken ondertussen al gebruik van het aanbod. Mauro: “We richten ons op de regio Midden, maar bij succes willen we dit graag uitbreiden naar de andere regio's.”

Sporten op maat

Het bewegingsaanbod is vooral gericht op de doelgroep Licht Ver-

standelijk gehandicapt en meer- voudig gehandicapt, die om verschillende redenen niet kunnen of willen aansluiten bij het reguliere aanbod. Per cliënt worden de doelen bepaald en het ondersteuningsplan of werkplan is hierin leidend. Het kan dus gaan om een sociaal doel, agressieregulering of een fysiek doel. Ook onderhoudt Cordaan nauw contact met begeleiders, specialisten en verzorgers. Mauro: “Sporten en bewegen is vooral leuk en je gaat er lekker door in je vel zitten. Maar het is ook een uitstekend middel om gedrag van cliënten bij te sturen.”

Breed aanbod

De mannen bieden een breed aanbod: niet alleen kan de cliënt alleen of in groepsverband aan de slag, ook wordt er binnen en buiten bewogen. En keus te over als het gaat om de activiteiten: onder andere zwemmen, fietsen, atletiek, fitness of basketball. En alles onder professionele begeleiding.

Wilt u meer weten over het project? Stuur een mail naar: specialsports@cordaan.nl

Nadia Pignato

Aanvulling op vorig nummer

De tekst van het artikel Dagbesteding In het Zomerpark (CC no. 1) was van Guusje Tromp, fotografie: Robert van Rijn.

colofon

CC is een periodiek voor medewerkers, vrijwilligers en relaties van Cordaan. Het verschijnt in een oplage van 10.000 exemplaren, 6 keer per jaar. Jaargang 03, nummer 02, april 2010.

Hoofredactie Wolter Knijff
Eindredactie Ronald Leeuwis
Aan dit nummer werkten mee Elise Kaandorp, Petra Borst, Nadia Pignato, Dick Claassen, Tamara Streng, Marije de Roode, Jeannette Bosman, Mechtild Bus, Constance Sanders, Erik Emmelkamp
Druk Drukkerij De Raat & De Vries
Ontwerp en opmaak Forma Concreta
Fotografie Michael Kooren, Elise Kaandorp, Petra Borst, Nynke Atsma, Ronald Leeuwis
Overname Artikelen uit deze publicatie mogen, uitsluitend na schriftelijke toestemming van de redactie, worden overgenomen met bronvermelding
Redactieadres Redactie CC, Postbus 1103, 1000 BC Amsterdam, e-mail: cc@cordaan.nl, tel: 020 - 435 63 24

Ingezonden brieven en kopij (max. 300 woorden) bij voorkeur als Word-bijlage per e-mail zenden naar de redactie. De redactie behoudt zich het recht voor bijdragen te weigeren, in te korten of naar een latere uitgave te verplaatsen, vanzelfsprekend in overleg met de auteur. Anonieme bijdragen worden niet geaccepteerd.